

Buồn Buồn

Buồn buồn mở lại chồng thơ cũ, ồ! Có một thời rất đổi thơ! Có một thời tôi như cánh gió chải đầu em suốt tóc huyền mơ...

Một thời...vang bóng...bóng đè tôi! Em đó, em mà...sao mới rơi. Em đó, em mà trắng mới hiện. Em là trắng nhé, đẹp, chao ôi!

Hai tiếng chao ôi nghe ngộ ngộ! Bển nào bờ giác? Bển nào mê? Ô kìa biển lớn, đâu bờ bển...Người cứ đi thôi, mấy thuở về?

Thơ cũ...Cố Hương và Cố Quận...chỗ nào đều cũng chỗ Thương Yêu! Mà em, yêu quý - người con gái...đẹp biết bao nhiêu một Thúy Kiều!

Em nhé trăm năm là điểm hẹn...dẫu gì anh chỉ nhớ em thôi! Nếu anh đừng ở trên Đà Lạt đâu có thơ cho nhĩ, một người!

*

Buồn buồn mở lại chồng thơ cũ, tưởng mình vừa ngang Sans Souci...trên đường dẫn tới cầu Ông Đạo, tôi đếm em từng mỗi bước đi!

Mỗi bước em đi một dịu dàng...thơ tôi như vậy đó nha nàng! Nếu em đừng nhĩ là con gái...tôi chẳng tương tư bóng nguyệt vàng!

Nếu chẳng vì em, tôi chẳng khóc, Quê Hương đẹp quá...tại sao xa? Ở đâu cũng một vầng trăng cũ...nhắm mắt, mơ hồ một nụ hoa!

Trần Văn Lê